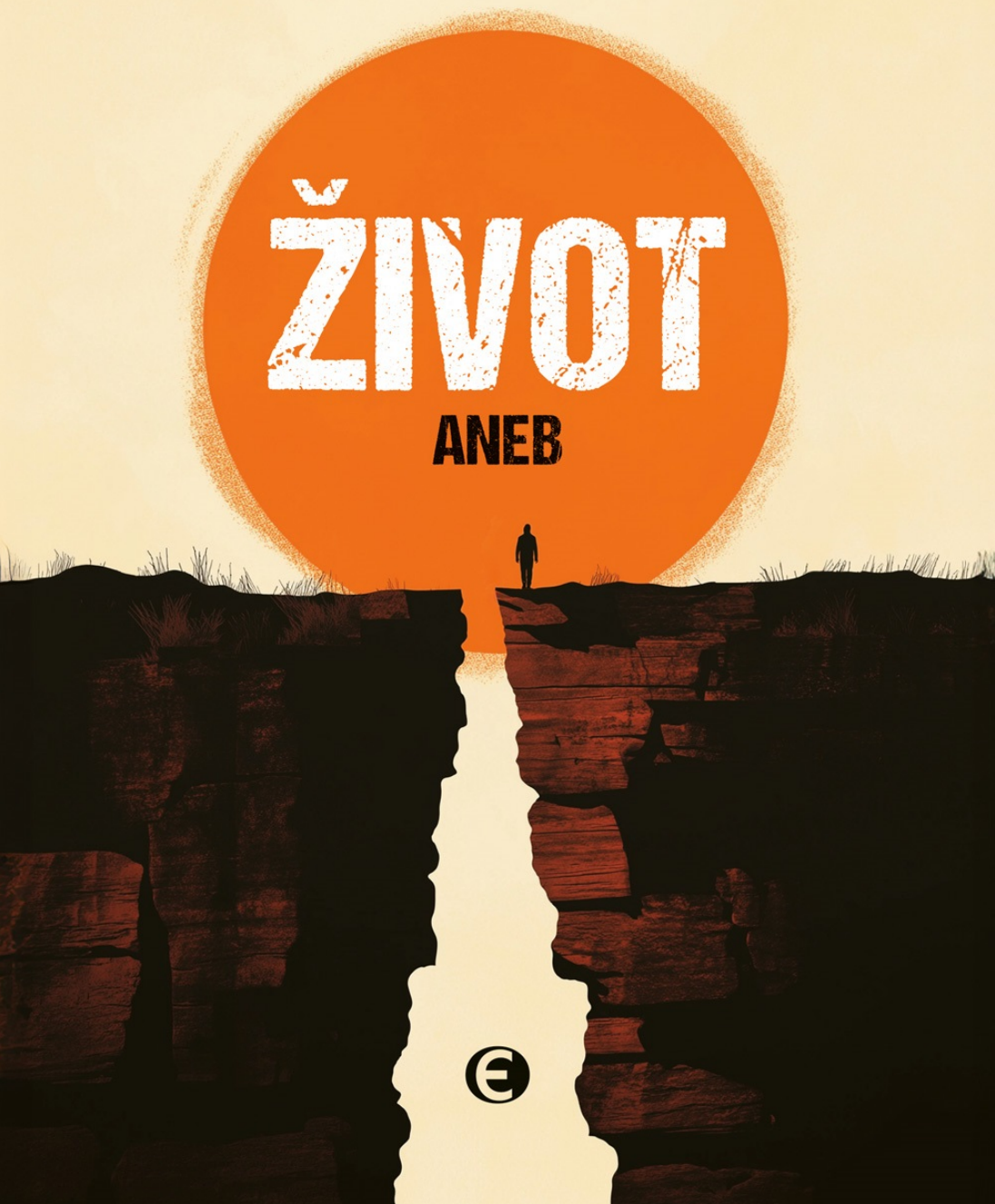

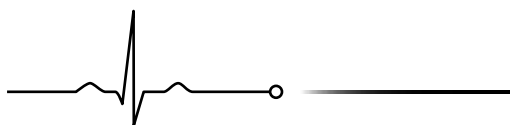
PSYCHOLOGICKÝ ROMÁN

D. B. PECK

ŽIVOT

ANEŽ

D. B. PECK

**ŽIVOT
ANEB
NA KONCI
STEJNĚ VŠICHNI
UMŘOU**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Denisa Havlíčková, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0245-6 (print)

ISBN 978-80-278-1585-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1586-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1587-6 (pdf)

*Pro všechny, co si myslí, že budou žít věčně.
Od začátku víme, jak to dopadne.*

Hrobníkovi na lopatu

Epilog 1/2

„Slyšel jste to už?“ promnul jsem si oči, ale nedokázal jsem pochopit, co po mně ten hlas v telefonu chce. Byl mi povědomý, ale zrovna mě vytrhl z hlubokého spánku a já pomalu nevěděl, jak se jmenuji.

„NE,“ obořil jsem se na něj. Co po mně kdo v tuhle denní dobu mohl chtít? Byl jsem naštvaný. Musel to poznat z mého hlasu.

Zamžoural jsem na budík, který neměl zvonit ještě několik hodin. Za tohle mi platí málo.

„Ale určitě jo. O té nehodě už ví každý a očividně vědí i o našem hřbitově. Za dva dny budou pohřby, tak začni kopat,“ nechutně natěšený hlas mi prozradil, kdo volá. Jen jeden člověk dokáže být nadšený z nehody, ať už se stalo cokoliv.

„Ted?“ Ještě chvíli a doopravdy vstanu z postele, najdu si ho a nakopu mu ten jeho rozmazlený zadek. Za jeho nebožky matky jsem tohle zažívat nemusel. Nikdy by mě nebudila uprostřed noci kvůli něčemu, co vydrží do rána.

Musím jí na hrob donést květiny. Bůh ví, že to její syn neudělá.

„Samozřejmě že ne teď, ale je potřeba tří děr za dva dny a číslo zatím není finální.“

„Co prosím?!“ zařval jsem do telefonu. To snad nemůže myslet vážně. Už nejsem nejmladší. To byl důvod, proč jsem přešel na tenhle tichý malý hřbitov, kde jsem měl minimum práce po celý rok. Byl tak drahý, že si tu nikdo obyčejný místo nekoupil.

Jeho nebožka matka mi nabízela bagřík, ale já ho naivně odmítl právě kvůli tomu, jak málo jsem tu měl práce. Teď jsem toho litoval.

„Ano, slyšel jste dobře a možná jich bude ještě víc. Představte si, jak skvělé to bude, mít tu takhle medializovaný pohřeb. Už jsem jim poslal náš ceník, nabídku náhrobků, soch, údržby...,“ vypadalo to, že by chtěl mluvit dál, ale já už na něj neměl náladu. Skončil jsem hovor a hodil telefonem přes místnost. Co nejdál ode mě. Trefil jsem se přímo na gauč, což jen svědčilo o tom, jak často mě tenhle idiot vytácel.

Zdál se mi tak hezký sen, škoda že ho přetrhnul v tom nejlepším.

Lidé jako on by neměli existovat. Na tom bych se s jeho matkou shodl, kdybych ji před třemi lety nezakopal jako každého jiného.

Tolik lidí, to bylo hrozné.

Nikdy jsem neměl morbidní potěšení z téhle práce jako pan synátor, ale dokud to byl nějaký starý člověk nebo třeba někdo těžce nemocný, nevadilo mi to. Byl jsem za ně svým způsobem rád. Představoval jsem si ty roky, co tu strávili, a ať už byly zlé, nebo dobré, zasloužili si po nich odpočinek.

Ale při pohřbech, jako bude tenhle, mi bývalo úzko. Nevím, co se stalo, ale určitě tam nezemřeli jen stařečci. Při mém štěstí to budou samé děti. Těm by rodiče byli ochotni zaplatit takhle hezké místo pro poslední odpočinek.

Roztáhl jsem závěsy a nebyl vůbec nadšený z toho, že už svítá. Za hodinu budu muset otevřít brány a hlídkovat, aby sem nepřišli nějakí holomci, co by mé nebožtíky rušili při spánku.

Jednou jsme tu takové měli. Zpustošili dost hrobů na to, abych je pak dva týdny opravoval. Nechápu, jak to může někdo udělat. Nemít žádnou úctu ke smrti. Chápu, těm mrtvým to je

jedno, jestli jejich hrob vypadá tak nebo onak, ale hroby nejsou jen pro mrtvé. Jsou pro všechny, kteří tu po nich zůstali. Vidí v něm své zesnulé blízké a jsou šťastnější, když jejich místo odpočinku vypadá hezky.

Oblékl jsem si bundu přes pyžamo a vyšel ven. Miloval jsem hřbitov takhle po ránu. Hlavně v létě, přesně jako teď. Bylo tu ticho. Přes vysoké zdi se sem nedostávaly zvuky města, které se nacházelo jen pár kroků za nimi, tak jsem si mohl užívat zpěv ptáků a teplé paprsky slunce.

Po ránu jako by žádná smrt neexistovala.

Zamkl jsem za sebou svoji malou chatu a spěchal do trafiky. Byla tu jen jedna, která měla otevřeno takhle brzy, protože kolem chodila hromada dělnášů.

V nějakém plátku se o tom dozvím víc. Potřeboval jsem se na to připravit.

Spěchal jsem přes úhledný hřbitov, o který jsem se staral tak dobře, že by mohl být nafocen do časopisu. Žádný kámen nebyl obrostlý mechem a tráva nikde nepřerůstala přes vymezené hranice. Nabubřelý synátor by řekl, že to je důvod, proč jsme tak drazí. Já bych mu oponoval, že to je kvůli jeho chamtivosti. O hroby jsem se tak staral, protože mě to bavilo, ne protože mě tak dobře platil.

Přes cestu mi přeletěl špaček a usadil se na jeden z náhrobních kamenů. Chvilí jsem se kochal podle mě nejméně doceněným ptákem našeho kraje, ale když jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně lezl z postele tak brzy, donutil jsem se odtrhnout od něj pohled.

Zvonek nad dveřmi upozornil na můj příchod.

„Ahoj, Dášo. Potřebuju něco, kde se píše o té hromadné nehodě, o těch třech lidech.“ Víc informací jsem neměl. Živě jsem si dokázal představit ty nápisy, které mě v novinách čekaly. *Autobus*

shořel i s turisty na palubě nebo Maniak vystřílel školu. Kde jinak by mohlo zemřít tolik lidí najednou?

„Hochu, těch bylo daleko víc,“ zasmála se, jako kdyby to byla vtipná novina. „Víš, že by bylo snazší, kdyby sis pořídil telefon, ze kterého se můžeš připojit na internet?“

Pokaždé když jsme se viděli, tak si ze mě tahle osmdesátiletá stařenka dělala srandu. Říkala, že se chovám, jako bych byl starší než ona, ale já si za svým přesvědčením stál.

Četl jsem hromadu článků o tom, jak jsou škodlivé. Novodobé telefony vydávají nějaké záření, které narušuje člověka, a nic takového jsem nepotřeboval.

Měl jsem už mikrovlnku, a pokud mám umřít zářením, tak ať se u toho alespoň dobře najím.

„Tohle s tebou už znovu probírat nebudu,“ usadil jsem ji. Znala můj názor až moc dobře, tak jsem nechápal ty její každodenní tirády.

„Zbyňďo, koukni se támhle do regálu. Píší o tom snad každý noviny hned na titulce. Hrozné neštěstí. Divím se, jak rychle to dostali do tisku, i když online jsem si o tom četla už včera,“ ukázala na regál hned vedle sušenek a pak obrátila svou pozornost zpět k velkému telefonu, který musela držet obouruč.

Protočil jsem oči. Vždyť to nemohlo být praktické.

Vytáhl jsem ty noviny, které vypadaly nejseriózněji, a skutečně jsem nemusel listovat, bylo to hned přede mnou.

VRAŽDA, NEBO NEŠŤASTNÁ NÁHODA?

Silný úvod. Stačilo mi přečíst si těch pár slov a mráz mi běhal po zádech.

Tenhle druh smrti jsem měl rád ze všeho nejméně. Nechápal jsem ho a nikdy ho asi nepochopím.

Četl jsem, že neznají pravý důvod, proč se ten výtah zřítíl, ale že zatím vyslyšají svědky.

Oběti bylo doopravdy daleko víc a spousta dalších bojovala o život v nemocnici.

Každý plátek měl svou verzi příběhu a za chvíli mi došlo, že nikdo neví, co se doopravdy stalo. Jediná věc byla jasná. Spadl výtah, a ne každý se z trosk dostal živý.

Nejspíš budu muset kopat jámy bez toho, abych věděl, co se jim stalo. Možná uslyším něco na pohřbech, lidé v takových chvílích bývají sdílní. Vzpomínají, litují pošramocených vztahů a potřebují ulevit svému svědomí.

„Budeš si něco kupovat, nebo jenom okouníš? Víš, že takový okouny já ráda nemám.“

„Já vím, Dášo. Jedny červený,“ vrátil jsem vše zpět do stojanu a promýšlel, jak tohle udělám. Pět za dva dny nedám.

„Červený co... jablka, melouny,“ snažila se být vtipná. Stejně jako každý den jsem se neusmál. Zábavné to přišlo jen jí.

„Chodím sem už tolik let. Víím, že víš, o čem mluvím,“ odsekl jsem. Dneska mě lidé vytáčeli víc než běžně.

„Vím, ale to postrádá veškerou zábavu,“ ušklíbla se na mě, div jí nevypadla protéza z pusy, a já musel odvrátit zrak.

Ať už si myslela, že vypadá jakkoliv, nevypadala tak minimálně třicet let.

Hodil jsem jí peníze na pultík.

V hlavě jsem pořád omílal to, že nestíhám, a to jsem se teprve probudil. Moje největší noční můra byla, že lidé přijdou s nebožtíkem a budou ho prostě muset položit na zem, protože díra ještě nebude.

„Tondo?“ vytočil jsem svého bráchu. Pokud si pamatuji dobře, měl by mít kluka, který je ve věku, kdy už uzvedne lopatu, a rád by si přivydělal.

„Co po mně chceš tak brzy ráno? Jsme teprve u snídane,“ nezněl moc nadšeně. Jeho hlas měl poměrně blízko k tónu, který jsem použil na svého šéfa dnes ráno. Nebo spíš v noci.

„Potřebuju tvýho kluka. Máme tu velký pohřeb a celý den musím kopat. Dostane zapláceno i najíst. Jde do toho?“ zeptal jsem se ho, abych neprohloubil jeho podráždění.

„Počkej,“ zakryl mikrofon, ale stejně bylo slyšet, jak mu vše tlumočí. „Jo. Kdy má přijít?“

„Hned jak se nají.“

Bez rozloučení jsme to položili.

Takhle jsme si telefonovali vždy.

Oba dva jsme byli zastánci konverzací naživo.

Možná to bylo tátovou averzí k technologiím. Pevnou linku jsme ho donutili pořídit si, až když už jsme odcházeli z domu, takže vůbec nebyla potřeba.

Ten telefon u nich ležel na stejném místě, na které jsme ho položili, dokud naši neumřeli. Zažil možná tak jeden nebo dva pořádné hovory a tím jeho kariéra skončila.

Kéž bych měl taky tak málo práce jako ten telefon. Na rozdíl od zbytku společnosti jsem nikdy neměl touhu vydělávat peníze. Mým cílem vždy bylo pracovat co nejméně.

Když jsem se ucházel o tohle místo, přesvědčovali mě, že klidnější práci člověk najde stěží. Záhy se ale ukázalo, že lidé umírají pořád a že moc volného času nemám, tak jsem se pozorování ptáků skoro nevěnoval. To bylo něco, co mě doopravdy bavilo. Bylo to, na rozdíl od všeho života okolo, klidné.

Proč

Šarlota

Už mě to nebavilo. Pořád omílal to samé dokola. Možná kdyby si našel nové argumenty, dokázala bych ho vnímat, ale takhle...?

„Co po mně teda chceš? Dostaň se k pointě,“ pokusila jsem se to urychlit. Za chvíli jsem musela odjet do práce, a kdybych ho nechala pokračovat se vším, co měl na srdci, nestihla bych poradit. Několikrát jsem všem zaměstnancům připomínala, jak moc důležitá je, tak nemůžu přijít pozdě zrovna já.

Šéf na mě tlačil, takže musí jít o něco, co nepočká. Hlavně když ji svolal takhle narychlo.

Otevřela jsem šatnu a přemýšlela, co si vezmu na sebe. Nabízely se šaty, sukně, anebo kalhoty. Na kalhoty jsem neměla náladu a šaty se líbily Milošovi. Něco o tom, že když mě svlékne, tak to jde v jednom kuse. Vytáhla jsem tedy kalhoty.

„Chci, abys mě alespoň jednou poslouchala, když ti říkám, co cítím.“ Byl úplně hysterický. Zapínala jsem si halenku a dívala se do jeho krví podlitých očí. Dřív mi přišel atraktivní. Pro ty jeho oči bych zabíjela, ale už dlouho tomu tak nebylo.

Teď vypadal hrozně. Léta se na něm podepisovala dvakrát rychleji než na mně. Zestárnul, ztloustnul, začal se chovat jako ženská, a pak se divil, že už mě nevzrušuje.

„Možná jsem neposlouchala, ale nech mě hádat, kvůli čemu na mě celé ráno křičíš. Buď kvůli tomu, že pořád pracuju, nebo že nechci děti a neřekla jsem ti to dopředu, nebo že si přijdeš

méněcenný. A nesmím zapomenout na tvou oblíbenou věc: „Šarloto ty mě podvádíš“, napodobila jsem jeho nasraný hlas a protočila přitom oči. Věděla jsem, že jsem každou větou uhodila hřebíček na hlavičku. Viděla jsem to v jeho pohledu. Nejdřív mu spadla ramena, svěsil hlavu a pak se přes něj přelila vlna vzteku. Udeřil do zdi a nechal v sádrokartonu důlek. Bude to muset nechat opravit.

„Vidíš, co se mnou děláš? Tohle vůbec nejsem já. Já se takhle nikdy nechoval,“ teď pro změnu brečel.

„Takže za to všechno můžu já? Koukni na mě, kdy naposledy jsem něco vyčítala já tobě? Co když chyba není na mé straně. Napadlo tě to někdy?“ Mluvila jsem na něj, ale můj hlas tlumily halenky, mezi kterými jsem měla zastrčenou hlavu. Hodinky ukazovaly, že sklouzávám ke zpoždění. Musím to tu s ním rychle zabalit.

„Možná protože já pro tebe dělám všechno a ty mě mezitím někde podvádíš!“ zařval. Nesnášela jsem, když se dostal do téhle nálady. Nebyl pak k utišení.

„Děláš pro mě všechno? Vždyť tě pomalu musím živit.“ O téhle větě jsem mohla říct dvě věci. Nebyla pravdivá. Neživila jsem ho, jen jsem vydělávala o hodně víc než on a ráda jsem mu to předhazovala. Z té jeho výtahové firmy by se v normálním světě měl hezky, ale v tom mém to neplatilo. A že ho i tak víc naštvě, že jsem mu nevyvrátila to nařčení z podvádění.

Měla jsem pravdu. Vykulil oči a nadechoval se k pořádnému řevu.

„Teď, pokud mě omluvíš, pospíchám. Dnes mě nečekej,“ přerušila jsem ho, když jsem byla celá oblečená. Neměla jsem žádné plány, jen jsem se nechtěla vrátit sem k němu. Neměla jsem zapotřebí, aby na mě někdo zase celý den řval. Když jsem odcházela, ještě něco pokřikoval, ale já už ho vytěsnila. Běsnil daleko ode mě a jeho hlas ke mně z té dálky nepronikl.

Bez rozloučení jsem vyšla ven, kde na mě čekalo auto.

„Dneska ti to nějak trvalo,“ řekl Miloš, jen co jsem za sebou zavřela dveře. Nezvedl oči od telefonu, do kterého něco vehementně ůkal. Možná si taky procházel manželskou hádkou, ale jelikož byl o tolik mladší než já, vedl ji online.

„Měla jsem nějaké problémy s Jiřím, nic nového,“ odpověděla jsem mu. Než řidič vyjel z příjezdové cesty, zkontrolovala jsem si, zda jsem něco nezapomněla. Telefon, počítač, vše bylo na místě.

„Zase měl chuť se hádat?“ zeptal se mě nepřítomně.

„Jako vždy, nic nového,“ zasmála jsem se.

Konečně odložil telefon a usmál se na mě. Když jsem se podívala do jeho tváře, nechápala jsem, jak pořád můžu být vdaná. Kéž by to Jiří viděl mýma očima. Kdyby se jednou podíval na Miloše, pochopil by, proč mi on nestačí.

Přisunul se ke mně a políbil mě. Nehleděl na řidiče, který na tomto zadním sedadle viděl už tolik věcí, že vůči jedné puse byl imunní.

„Dobré ráno,“ zavrňela jsem. Líbil se mi od prvního dne, kdy jsem ho spatřila v práci, a teď se mohu vychloubat tím, že patří jenom mně. Sice měl rodinu, ale byla to u něj stejná formalita jako u mě. Stačilo mi podívat se do těch jeho oddaných očí a věděla jsem, že na ni nemusím žárlit.

Udělal by pro mě všechno. Stejně jako dřív Jiří. Možná ho představím Bambi. U něj by to určitě neskončilo takovým fiaskem. Miloš měl trochu temnější choutky než můj vanilkový muž.

Vytáhla jsem z kabelky zrcátko a pokusila jsem se upravit si vlasy. Odešla jsem z domu dřív, než jsem stihla použít své oleje na zkrocení krepatých rzavých vlasů.

Stáhla jsem je do těsného ohonu a udělala si z nich drdol na týlu hlavy.

Lepší.

„Vypadáš nádherně,“ řekl, i když se věnoval telefonu. Proto jsem ho měla ráda. Věděla jsem, že by pro mě udělal cokoli, ale nebyl na mě nalepený.

Ty taky ujdeš, pomyslela jsem si. Samozřejmě jsem mu to ale neřekla. Moc dobře to věděl a nemusel to ode mě poslouchat. Ještě by si pak myslel, že má na víc.

„Co myslíš, že po nás bude chtít?“ Nebyl první ani poslední, kdo se mě na to dnes zeptal.

„Včera večer jsem jen dostala zprávu, abych všechny svolala. Vím toho stejně jako ty,“ zopakovala jsem mu to, co jsme již probírali po telefonu. Doufala jsem, že to budou nějaké prémie. Poslední dobou se nám docela dařilo. Portfolia klientů jsme rozšířili takovým způsobem, že se už nebojíme riskovat. Týden zpět jsme zariskovali s obrovským obnosem peněz a od té doby jsme každý den sledovali, jak nám peníze přibývají na účtech.

Bylo nádherné to sledovat. Nic jsem neměla raději než vydělávat peníze. Možná kromě hodin s Bambi. Těch ale bylo poslední dobou tak málo, že to skoro nestálo za řeč. Neměla jsem na ni čas a ona mi to dá sežrat, na to jsem se mohla spolehnout.

Vytáhla jsem telefon a napsala jí krátkou zprávu.

Ode dneška za čtyři dny? Stejně místo, stejný čas. Š.

Takhle jsem se podepisovala už pár let. Š. Jednoduché a efektivní. Milovala jsem takovou komunikaci.

Dlouho jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych ji seznámila s Milošem. Udělala bych to už dávno, kdyby mě to naposledy tak moc nekouslo do zadku.

Jiří začal být takový od té doby, co jsem mu řekla, že se už nějakou dobu vídám s někým jiným. Vzal si z toho jen to, že mi nedokáže dát, co potřebuji. Což byla pravda, ale na hodinu s Bambi

jsem ho vzala z jiného důvodu. Chtěla jsem to s ním sdílet. Vyburovat v něm jeho spící zvíře.

Od té doby zkoušel být dominantní. Snažil se dělat to, co jsem mu řekla, ale v tom byl ten problém. Nechtěla jsem mu říkat, co se mnou má dělat. To on by to měl říkat mně. Říkat mi, co dělat, abych ho potěšila.

Miloš je trochu schopnější než Jiří, ale ne o moc. Myslí si, jaký je macho, ale pořád to neumí. Na rozdíl od Bambi. Ta ví přesně, co od ní chci, a pokaždé to udělá.

„Máš v pátek volno?“ Možná toho budu litovat, ale někoho, jako je Miloš, si mohu najít znovu. Byl nahraditelný.

„Nemám. Proč? Máš něco v plánu?“ zaujala jsem ho a konečně zvedl oči od obrazovky. Namíchlo mě, kolik pozornosti věnuje té mrše.

Otočila jsem se k okénku a ignorovala ho. Projížděli jsme kolem kampusu univerzity, která blízce sousedila s obchodní čtvrtí města. Dívala jsem se na ty studentíky, naivnější lidé už neexistovali. Chodili po dlažebních kostkách, po kterých před nimi kráčela velká jména, a mysleli si, že i oni mezi ně budou jednou patřit. Dál od pravdy už být nemohli.

Dřív jsem mezi ty naivky také patřila. Studovala jsem s významáním, ale pak se nechala zlákat korporátem a penězi. Mám sice nádherný dům a osobního řidiče, ale často jsem přemýšlela nad tím, co by se ze mě stalo, kdybych zůstala věrná svému snu.

Potkala bych Jiřího? Miloše? Potkala bych někoho, kdo je doopravdy na mé úrovni?

Pracovala bych pro člověka, který byl mladší než já a mohl si tohle všechno dovolit jenom proto, že jeho papínek je multimiliardář, co vlastní pomalu vše v tomhle městě?

To se nikdy nedozvím.

„Řekl jsem něco špatně?“ ucítila jsem jeho dech na kůži ještě dřív, než mě políbil na krk. Zavřela jsem oči a snažila se vzpomenout si, proč jsem našťvaná.

„Ne ne,“ povzdechla jsem si, „jen jsme se ráno pohádali.“

„Vítej v klubu. Chce po mně, abych s ní trávil víc času. Jako kdybych na to měl čas,“ uchechtl se a jeho dech mi polaskal kůži. Věděla jsem, že se také hádají. Zahřálo mě to u srdce. Pravda byla taková, že čas měl. Byla to jen výmluva, kterou si říkal, aby se necítil špatně. V jádru duše byl totiž dobrým člověkem, akorát se oženil moc mladý. Nestihl se vybouřit.

I když jeho manželka mi lezla na nervy. Bylo to mé nejčastěji vyhledávané jméno na internetu. Poslouchala jsem její rozhovory, četla o ní vše, co se dalo. Byla moc krásná. Hezčí než já. Kdybych nespala s jejím manželem, žárlila bych víc. Ale jejich manželství nebyl můj problém. Já Miloše do ničeho nenutila, to on se rozhodl tak, jak se rozhodl. První krok udělal on.

Když se mnou flirtoval, opětovala jsem to, ale cokoliv tělesného začal on. To on mě políbil na skleničce v baru. Kravata mu po celém dni ještě visela skoro rozvázaná na krku, když mi rukou vyjel po stehnu výš.

Měla si ho víc hlídat.

Neměla si dělat děti.

„Kvůli čemu jste se hádali vy? Konečně jsi mu mě přiznala?“ Z nějakého důvodu to byl Milošův sen. Chtěl být moje oficiální bokovka. Chtěl mě brát do restaurací a držet mě za ruku. Kupovat mi dárky, na které se může podepsat, a líbat mě před zraky všech v práci. Přesně z toho důvodu jsem ho Jiřímu nepřiznala. Věděla jsem, že ví. On věděl, že já vím. Bylo to jádrem všech hádek, které vyvolával.

Chtěl na mě být našťvaný oprávněně, ale neměl důkazy, tak se musel spokojit jen s bezdůvodnou frustrací.

Nechápala jsem, proč si také někoho nenašel. Mohli jsme žít ve spokojeném manželství. Oba dva spolu, ale zároveň jako samostatné jednotky. To byl můj sen.

„Ne. Ty sis o tom taky ještě nepromluvil s Annou, nebo?“ Věděla jsem, jaká bude jeho odpověď, ještě než cokoliv řekl: u mě to je něco jiného než u tebe, my máme děti.

„U mě to je něco jiného než u tebe, my máme děti,“ řekl, přesně jak jsem čekala. Trefa do černého. Bylo mi za něj trapně. Nedokázal se chovat jako chlap. V těchto chvílích jsem měla chuť od něj odejít. Odejít i od Jiřího a konečně si najít někoho, za koho se nebudu muset stydět při každém jeho slově.

Řidič přibrzdil u vchodu do firmy a oba dva jsme vystoupili. Lidem z práce muselo být jasné, že to spolu táhneme, když jsme přijížděli každý den stejným autem.

Vrátný nás pustil dovnitř bez toho, abychom vytahovali identifikační kartičky, a my prošli k výtahům. Byla to krásná budova. Přesně tenhle styl se mi líbil. Sklo, beton a žádná květina v dohledu. Nepřekážela tu zbytečná výzdoba a já mohla svobodně přemýšlet.

Výtah nás vyvezl do předposledního patra, kde na nás už všichni čekali. Sdíleli jsme kanceláře ještě s jednou firmou, ale nikdo z nich tu dnes nebyl. Jako kdyby očekávali něco hrozného. Zamrazilo mě. Co když to bude špatný meeting? Žádné odměny.

Otevřeli jsme dveře zasedačky a několik očí se za námi otočilo. Většina jich ale zůstala přilepená na Mauerenovi. Kdybych si mohla vybrat kohokoliv z kanceláře, vybrala bych si jeho. Měl v sobě něco, za čím se otáčeli i chlapi. Být viděna vedle někoho takového muselo být skvělé. Byl mi i o dost blíž věkově. Necítila bych se jako jeho matka.

„Tak můžeme začít. Teď jsme tu všichni,“ začal mluvit smutně. Snažil se to maskovat, ale všem bylo jasné, že nenese dobré

zprávy. Něco se posralo. A něco se posralo natolik, že se během několika hodin muselo sejít celé vedení.

„Už o tom musíte vědět od svých týmů, tak jistě chápete, jak těžké je o této situaci hovořit.“ Co bychom měli vědět od podřízených? Proč já nic neslyšela? „Nevím, jak to říct hezky, tak to řeknu tak, jak to je. Celý trh klesl způsobem, který jsme nedokázali předpovědět. Většina našich klientů se vylekala a stáhla veškeré své investice. Vaši zaměstnanci pracovali celou noc na tom, aby zachránili, co ještě nebylo ztraceno, a na mně je jen, abych vám oznámil tyto smutné noviny. Telefon mi bzučí nonstop a na stůl mi přišlo již tolik ukončení smluv, že se to nedá ani popsat slovy. Z toho důvodu odstupuji z funkce a budu nahrazen někým jiným, koho vyberou hlavní investoři. Toto rozhodnutí budou provázet velké škrtky v rozpočtu a samozřejmě také propouštění hlavně ve vašich řadách. Víte, jak to chodí,“ způsob, jakým to řekl, naznačoval, že to vzdal.

Jen co se zastavil, aby se nadechl, do vzduchu vyletěl nespočet rukou. Já měla také otázky, ale nedokázala jsem přemýšlet. Bude se škrtat. Bude se propouštět. A to jsem si myslela, že dnešek už nebude horší.

Miloš mi pod stolem stiskl koleno a já ho setřásla. Nedokázala jsem na své kůži snést oblečení, natožpak dotek jeho potíací se ruky.

Zavibroval mi telefon. Zvedla jsem ho, abych se podívala, kdo mi chce ještě zhoršit náladu, ale byla to jen Bambi. Souhlasila s naším setkáním. Kdybych nemusela řešit sračky v práci, přesunula bych to hned na dnešek. Potřebovala jsem, aby na mě byla drsná. Aby se ke mně chovala jako ke špinavému kusu hadru ležícímu na zemi vedle jejích krásných nohou. Ano, to přesně bych potřebovala. Odložila jsem telefon a vrátila se zpět k té shit show.

Chvilku klidu

Anna

MAMIIII!!!“
Seděla jsem na záchodě teprve tři minuty a už se po mně sháněly. Potichu jsem zavřela na malinkou škvírku ve dveřích a zatajila dech, když zámek hlasitě zapadl na místo. Ani jsem se nehnula. Ruku jsem měla stále na klice. Srdce mi bilo až v krku, ale naštěstí to neslyšely.

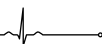
Bylo hrozné se tu takhle schovávat, ale já už nemohla. Dneska nic nešlo tak, jak mělo. Miloš odešel, ještě než se oba probudili, a od té doby to bylo jen samé „NE!“ a „Nech mě!“ anebo „Nechci!“. Všichni říkali, že už to teď bude jednodušší, ale od té doby, co se naučila mluvit, mám chuť je někde nechat. Oba. I když byl Šimon ještě roztomilé batole.

A tak jsem se tu před nimi zbaběle schovávala. Utekla jsem z toho nepořádku a hluku, usedla na prkýnko a otevřela instagram.

Posledních pár let byl právě můj účet jediným důvodem, proč jsem to ještě zvládala.

Podle toho, co jsem tam viděla, jsem byla asi jediná, kdo měl takové problémy. Projížděla jsem stovky fotek spokojených matek a jejich hodných ratolestí, které od dvou měsíců spaly osm hodin v kuse a poprvé je slyšely brečet, až když jim bylo pět let a spadly z kola, na kterém se naučily během jedné jízdy.

Když se mi narodil Šimon, tak jsem se o tohle dokonalé mateřství také snažila, ale rychle jsem zjistila, že to pro nás nebude udržitelné.

Během měsíce jsem měla rozkousané bradavky, dole mě to pořád bolelo tak, že jsem se bála podívat, co se tam stalo. Mléko mi teklo v jednom kuse všude a raději ani nebudu vzpomínat na to, kolikrát jsem neudržela moč.

To ale nebylo to, co jsem říkala světu.

Na svém účtu jsem se tvářila jako ta nejdokonalejší a nejvtipnější matka na světě. Neříkala jsem tam žádnou pravdu. Nechtěla jsem. Alespoň tam to vypadalo jako moje představa. Jako ten sen, který jsem si o mateřství udržovala. To jsem potřebovala, abych se během dne nerozsypala.

Rozklikla jsem svůj účet a kochala se krásnými fotkami svých dětí. Na žádné nebrečely a na žádné z frustrace neházely věcmi jako právě teď, jen protože mě nedokázaly najít. Možná bylo trochu sobecké, že jsem neukazovala realitu, ale kdybych ji ukázala, nezvládla bych to. Na tohle vás nikdo nepřipraví a má pravda by taky nikomu nepomohla.

Společala jsem se, že ostatní matky jsou dost chytré na to, aby pochopily, že to, co tu vytvářím, není realita.

Nahrála jsem video Miloše, jak si hraje s malým. Házel ho do vzduchu, až z toho smíchy kuckal. Sama jsem ho zhlédla asi desítkrát. Chtěla bych mít život jako v tom videu. Tím by se mi splnily všechny sny. Přála jsem si toho moc? Byl to důvod, proč jsem naopak dostala tohle peklo?

Místo toho jsem si už na střední našla Miloše, který poslední rok chodí domů jednou týdně. Nevím, kde je. Prý pracuje. Pokaždé když jsem na to přivedla řeč, řekl jen, že na to, aby nás uživil, musí makat jako vůl, a že si nemám stěžovat, protože mám všechno i bez toho, abych kdy pracovala.

Což je naprostá pravda. Hned po střední jsem se vdala a otěhotněla s Julkou. Naši nám pomáhali, než si Miloš vystudoval vysokou školu, a pak si našel šileně dobrou práci. Z pudy mých

rodičů jsme se odstěhovali do vlastního bytu v centru a od té doby si nesmím stěžovat na nic, co by se ho týkalo.

Musím být jen vděčná, i když mě nechal na výchovu dvou dětí samotnou.

To video jsem natočila před čtyřmi dny, když se tu Miloš stavil, aby nám dal peníze. Hodil je po mně, jako kdybych byla nějaká jeho děvka, se kterou se tahá, přitom sám chodí domů navoněný cizím parfémem.

Uklidila jsem je a rozbřečela se až poté, co odešel. Děti ho milovaly a já měla peníze. Co víc jsem si mohla přát?

„MAMIIII,“ mlátily mi do dveří. Našly mě. Utřela jsem si zadek a slzy, ne v tomhle pořadí, a vyšla ven.

„Co potřebujete, zlatíčka?“ usmívala jsem se na ně a doufala, že si ničeho nevšimnou. Julča měla vždy ve zvyku říct mi, že vypadám hůř než strašák do pole.

„Vypadáš jako zadek,“ takže si toho všimla. Snažila jsem se udržet si milou tvář, ale komentáře jako tenhle mi to ztěžovaly. Věděla jsem, že zrovna nevypadám jako na svém profilu, ale zas tak hrozné to nebylo. Jako zadek jsem rozhodně nevypadala, a když jsme u toho, kde se vlastně naučila slovo zadek?

„Mladá dámo, slovo zadek se v téhle domácnosti nepoužívá,“ mračila jsem se na ni. Mluvily jsme spolu o podobných slovech už tolikrát, že jsem neměla sílu to znovu opakovat. Dřív taková nebyla, ale od té doby, co jsme ji dali, teda co jsem ji dala do školky, mi s nějakým novým sprostým slovem chodila domů den co den.

„NE!“ zařvala a dupla si. Ano, dupla si. Taký jeden z jejích nových zvyků. Můj nejoblíbenější, mohu-li podotknout.

„Co prosím?“ už jsem toho měla dost. Měla jsem chuť dát jí na prdel, i když by nás za to vyloučili ze školky, protože tahle malá příšera by jim to hned řekla.

Šimon už vedle nás nedokázal balancovat, kecnul si na zadek a do tří sekund spustil vrískot. Sehnula jsem se pro něj a posadila si ho na bok. Přestal a já mohla přenést pozornost zpátky k Julii.

„Paní učitelka nám říkala, že když se nám něco nelíbí, tak musíme říct ne a utéct pryč.“

„Tady ale nejsi ve...“, pokusila jsem se opravit ji, ale ona mě přerušila.

„Ne!“ zaječela a vzala do zaječích. Budu si muset promluvit s paní učitelkou. Jejich výchova dělá tu mou o dost těžší. Kéž by je místo těch blbostí učili zavázat si tkaničky, které Julie ani ve čtyřech letech nezvládá.

Vešla jsem do obýváku, kde jako každý den vládl naprostý chaos. Ta věc, kterou jsem předtím slyšela spadnout, bývala mou oblíbenou kytkou. Bylo mi z toho úzko. Jedna z dalších věcí, které jsem měla zvážít před dětmi. Ve chvíli, kdy opustily mé tělo, se vše kolem proměnilo v chaos, který nešel uklidnit, ani když jsem se snažila. To bylo pro někoho, jako jsem já, nemyslitelné. Ale to já se musela přizpůsobit. Jako vždy ve všem. Na mě se ohledy nebraly.

Posadila jsem Šimona doprostřed toho chaosu, aby se zabavil hračkami, které se povalovaly všude kolem. Mohla bych zkusit něco poklidit. Alespoň než přijde Miloš. Věděla jsem, že jakmile ho tu nechám samotného s dětmi, nepořádek se ještě nakupí. Pak bude nepřijemný a na to jsem dneska neměla náladu.

Chtěla jsem si ten večírek užít. Pojedu tam taxíkem, vypiju pár sklenek, vyfotím se s lidmi, odbydu si svou práci a pojedu domů.

Bylo to ode mě špatné, že jsem se těšila, až odjedu od dětí? Že na chvíli nebudu muset řešit špinavé pleny a neumyté ruce a dredy ve vlasech, protože Julča už zase odmítala hřeben, a jakmile jsem se s ním k ní přiblížila, spustila řev.

Asi bylo. Ale byla to pravda, kterou jsem se sice neodvážila říct nahlas, ale schovávala jsem ji ve skrytu své prohnilé duše špatné matky.

Předtím než jsem se jí stala, jsem byla za spousty věcí naštvaná na tu moji, ale mateřství mi otevřelo oči. Teď ji obdivuji. Za vše, co dokázala. I za to, že mě za celou dobu neprohodila oknem, jen co jsem otevřela pusu.

Zapnula jsem jim televizi a začala uklízet. Julča koukala na pohádku, tak jsem měla hodinu na to, udělat z tohotohle místa útulný domov.

Sesbírala jsem špinavé prádlo, které se válelo tam, kde mi spadlo z ruky, a pustila pračku. Všechny hračky jsem uklidila na jejich místo, které ostatní odmítají respektovat. Do trouby jsem hodila kuře s bramborami, které se peklo, zatímco jsem uklízela kuchyňskou linku. Uklidila jsem i zbytky kytky. Na konci mi zbylo jen vysát a vytrít. Vzala jsem Šimona z koberce, sedla si s ním na sedačku a zapnula svou největší lásku. Spotřebič, který musela vymyslet matka v domácnosti. Nikdo jiný totiž nedokáže ocenit to usnadnění, které ta malá věcička představovala.

Vysavač vyjel ze svého místa a Šimon se jako vždy lekl. Julča si ani nevšimla, že jsem si sedla vedle ní. Všimla si nás, až když spustil brek. Nemohla jsem jí mít za zlé ten pohled, který mi věnovala, ale nemohla jsem se zlobit ani na Šimona. Tu lekavost zdědil po mně.

V tom všem hluku mi ještě zazvonil telefon.

Miloš.

„Ahoj, už jedeš?“

„Ahoj, co to tam je za hluk? Můžeš někam jít, ať si promluvíme?“ už jen z jeho tónu jsem pochopila, co tím myslí. Bylo mi zle. Odložila jsem Šimona, který se rozbřečel ještě víc, ale potřebovala jsem jen minutu. Na ten rozhovor, o kterém jsem věděla, že přijde, víc času nebylo potřeba.

„Lepší?“ zeptala jsem se. Znovu jsem si promnula kořen nosu a modlila se, aby se mi nerozjela migréna, která se o mě pokoušela už pár hodin.

„Co se to tam děje?“ Jeho otázku jsem ignorovala. Hrál jen o čas.

„Jestli mi voláš, abys to zrušil, tak budu hodně naštvaná. Počítej s tím.“

„Nic rušit v plánu nemám. Jen jsem se chtěl zeptat, na kolikátou to vidíš? Mám hromadu práce, tak abych to stihl naplánovat.“

Divla jsem se. Proč tedy volal, když to nechce zrušit? Jen tak? To neznělo jako Miloš. Něco se dělo, ale nevěděla jsem co.

„Tak za dvě hodiny budu odjíždět.“

„OK, v to jsem doufal. Uvidíme se doma, zlato.“ Nečekal na mou odpověď a vypnul to. Divně mě potěšilo to oslovení. Nerušil hlídání, a ještě mi řekl zlato? Cizímu člověku by to mohlo znít, jako kdyby mezi námi bylo vše skvělé. A i mně na chvíli přišlo, že by to tak vážně mohlo být.

„Tatii!“ děti byly tak nadšené z jeho příchodu, že jsem se musela smát také. Pokaždé když s nimi trávil čas, byl jejich bohem. A jelikož to znamenalo, že já si mohu odpočinout, tak byl i tím mým.

„Zlato moje!“ chytil Julču, která se k němu vrhla jako kamikadze letec. Tiskla se k němu tak, že mě přes ni sotva políbil na pozdrav.

To jsem si měla natočit. Lidem by se to líbilo a já bych měla na co koukat, až zase budu smutná. Jako jsem byla ještě před pár hodinami. Teď jako bych na to zapomněla.

„Moc ti to sluší,“ usmál se na mě. Už si ani nepamatuji, kdy naposledy se na mě díval takovým pohledem. Možná tak před rokem? To by tak sedělo na náš poslední sex.

„Děkuju. Co na ně říkáš?“ otočila jsem se, aby mohl obdivovat i hluboký výstřih na zádech.

„Říkám, že by nejlépe vypadaly pečlivě složené na naší posteli,“ řekl a mrkl na mě. On na mě mrkl. Malý pohyb, a stejně jsem měla z kolen želé.

Kéž by tu teď děti nebyly. Dala jsem si sklenku vína při přípravách a už jsem to cítila. V tuhle chvíli bych se ho chytla stejně pevně jako tonoucí kusu dřeva a nepustila bych ho, dokud bychom oba nepadali únavou.

„Tak já tedy vyjedu. Děti mají připravené jídlo v lednici, stačí ho ohřát v mikrovlnce, ty máš jídlo v troubě. Kdyby cokoliv, tak volej, ale nemělo by se nic stát.“ Miloš se na mě ale díval čím dál dravěji a já věděla, že nevnímá jediné slovo, které mi vyšlo z pusy.

„Co kdyby ses na tu akci vyprdla a zůstala doma? Mohl bych zařídit někoho na hlídání,“ položil Julču na zem a objal mě kolem pasu.

„To zní lákavě, ale víš, že to nejde. Takhle rychle nikoho ne-seženeš,“ zasmála jsem se a vlepila mu pořádnou pusu. Po celém těle mi naskočila husí kůže. Jako kdyby mi po ní místo teplých hebkých rukou přejížděly kostky ledu. Zajel rukou až na konec výstřihu na zádech a jemně zatahal za zip šatů.

„Nech toho, jsou tu děti,“ odstrčila jsem ho se smíchem od sebe.

Zvedl ruce na znamení, že se vzdává, ale nevypadal, že by chtěl poslechnout. Jeho pohled ode mě odtrhl až vibrující telefon, který ihned zkontroloval.

Obula jsem si podpatky a zkontrolovala, jak rychle by mohl přijet nejbližší taxík.

„Anno?“ ten tón hlasu. Tentokrát to byl ten správný. Teď to přijde. Zamrzla jsem s rukou na klice.

„Neříkej mi, že to teď zrušíš,“ sotva jsem svůj hlas slyšela.

„Já se moc omlouvám, ale...“ Ten jeho se mi na rozdíl od mého zarýval do uší dostatečně. Každé jeho slovo.

„Kurva, Miloši, já už na to nemám náladu. Přijdu pozdě,“ odmítla jsem jeho odpověď.

„Vždyť jsi říkala, že na tu akci můžou děti. Tak je tam vezmi,“ řekl, jako by se nechumelilo. Tenhle návrat do mé zasrané reality zbolel.

Sebrala jsem mu Šimona z ruky a začala rychle balit. Žádné hezké oblečení jsem pro ně neměla připravené ani vyžehlené. Budou tam dělat ostudu. Navíc tam neměly co dělat. Byla to sice dobročinná akce pro dětské domovy, ale děti na ní nebyly vítané. O nich bez nich. Pořadatelé to budou muset překousnout.

„Moc se omlouvám,“ pokusil se na mě sáhnout, ale já mu odstrčila ruku. Cokoliv, co jsem před chvílí cítila, bylo pryč. Teď jsem viděla rudě, ale z jiného důvodu.

„Vypadni,“ zašeptala jsem. Iritovalo mě i jen to, že stál ve stejné místnosti jako já. Kdyby alespoň pomáhal, ale on mi jen překázel.

Vzal si klíče od auta a chystal se odejít, ale chňapla jsem po nich. Použila jsem trochu víc síly, než bylo potřeba, ale v tuhle chvíli jsem se nedokázala kontrolovat.

„Ani to nezkoušej. Potřebuju auto,“ zastavila jsem ho.

„A jak...“ zastavil se, „já ho také potřebuji,“ pokračoval.

„Pro mě za mě jeď klidně autobusem, nezajímá mě to.“

Neodpověděl mi, jen si nazul boty.

Julča se se mnou prala, ale nevztekala se. I ona musela vycítit, jak moc nasraná jsem. V těchto chvílích jsem chápala, jak se stalo, že mě máma občas přetáhla. Měla jsem co dělat, abych to teď

neudělala taky, i když to dítě za nic nemohlo. Příčina mého hněvu právě nakvašeně odešla ke dveřím.

„Proč tu ještě stojíš,“ běhala jsem po bytě velkou rychlostí a nepotřebovala jsem u toho cítit jeho nechutný pohled na zádech.

„Čekám na taxi,“ sklopil oči, protože věděl, že mě teď není radno dráždit.

„Tak čekej někde jinde.“ Moje slova ho očividně vytočila. Poznala jsem to na jeho obočí. Nebezpečně se k sobě přiblížilo a to nikdy nevěstilo nic dobrého. Jednou se mu takhle svraštilo, když jsem mu vlezla do telefonu. Nevzpomínám na to ráda.

Chtěla jsem se ho zeptat, proč musí odjet. Co nebo spíš kdo ho odvolává takhle narychlo, ale nedokázala jsem přes svůj hněv zformulovat slova. Bála jsem se odpovědi.

„To tu nemám právo ani počkat na taxi? Nezapomínej, kdo to tu platí,“ řekl, jako by se nechumelilo. Fakt to vypustil z té své nechutné pusy. Jak mě mohl během pár sekund tak nasrat? Měla jsem v sobě tolik emocí, že se mi rozklepaly ruce.

„Potom, co jsi tu teď předvedl, by mi bylo jedno, i kdyby to tu platil samotný Dalajláma,“ odmlčela jsem se, aby má slova vyzněla tak, jak jsem měla v plánu. „Seber si svoje věci a vypadni. Překážeš mi tu.“ U posledních slov jsem ztratila kuráž. Chytila jsem se rozklepanými prsty sukně a snažila se skrýt, jak se mnou cvičí emoce.

Zastavila jsem se a dívala se mu do očí, dokud to nevzdal a neodešel.

Svině.

Jiná slova jsem teď pro něj nedokázala najít.

Zase jsem se sama táhla s věcmi až k autu. Nejdříve jsem usadila děti a pak odložila tašku do kufru. Moje dokonale vyžehlené šaty byly zmuchlané, což mě ještě víc naštvalo. Krásný účes

téměř rozpadlý a slzy v mých očích zničily poslední věc, co se mi na mně líbila.

Než jsem vyjela, po tvářích mi tekla i černá řasenka.

Vztekala jsem se tolik, že jsem si uvědomila až v půlce cesty, že se mi stále motá hlava z toho vína, které jsem vypila.

Idiot.

A hele, našla jsem jiné slovo, kterým ho označit.

Krutý svět

Bernard

„**M**yslím, že jste se...“, snažil jsem se o tom mluvit, ale přerušila mě. Měli jsme o tom mluvit, ale oni mě při každé zmínce utnuli. Nechtěli o tom nic slyšet. Já ale nedokázal mlčet a moje matka mě bude muset ještě hodněkrát přerušit v půlce věty, než to nechám být.

„Já zase myslím, že jsme už domluvili. Trochu se uprav, vypadáš, jako kdybys vylezl z kanálu,“ urazila mě, i když jsem vypadal dokonale uhlazeně. Tak už ona fungovala. Stejně jako zbytek mé rodiny. Teda většina. Táta seděl v limuzíně naproti mně a hrál si s telefonem. Moje matka se zase snažila dostat z kalhot malou skvrnku, kterou jsem musel získat při nástupu do auta. Všichni sloužící se totiž dost vynasnažili, aby se má cesta přes dům obešla bez nehody.

Můj bratr byl naproti tomu někde tam venku, sám a bez ničeho. Vyhozený na ulici za nějakou drobnost. Snažil jsem se ho zahlédnout přes ztmavená okna limuzíny, ale nic jsem neviděl. Jen nudný zástup lidí a sem tam nějaký strom.

„Tobě to taky sluší, máti,“ protočil jsem oči. Nesnažil jsem se bojovat s urážkami. Byl to můj denní chléb. Žil jsem v krutém a falešném světě. A doteď jsem si ho užíval. Bral jsem plnými hrstmi to, co mi nabízel.

„To mu jako nic neřekneš?“ pustila se mé nohavice a teď uraženě koukala na otce. Jako kdyby mi on někdy něco řekl. Celý život jsem byl jen ten druhý syn, co tráví víc času večírky než prací.

Nebral mou existenci vážně. Všechny své naděje vkládal do mého bratra a ten ho teď zklamal. Když jsem viděl, jak se mu za to odvěčil, nelitoval jsem své menší oblíbenosti.

„Dobře mě teď oba dva poslouchajte,“ odložil telefon, „dnešek je pro nás pro všechny moc důležitý. Je to poprvé, co se po tom všem, co tvůj idiotský bratr natropil, ukážeme ve společnosti. Všechno musí být dokonalé, takže nechte toho svého malicherného hašteření a snažte se téhle rodině nezkazít pověst ještě víc. Bude tam Chowdhury, a pokud se nám nepodaří vyžehlit to u něj, celá tahle rodina je v háji,“ nasupeně na nás šeptal. Nesnášel jsem, jak se bál i toho, co si o nás pomyslí řidič. Myslel si, že je něco víc, než doopravdy je. Že si o něm každý, koho potká, něco šeptá.

„A to jako teď budeme ignorovat to, že je někde tam venku sám? Bez peněz? Bez střechy nad hlavou? Bez možnosti překonat tvé embargo?“ zdůrazňoval jsem to pořád dokola a nedokázal jsem pochopit, že se k nim do té jejich tvrdé hlavy nedostane nic podstatného. Chtěl jsem rvát, chtěl jsem kopat, ale to by mi nebylo nic platné. Na to jsem byl až moc starý. Teď jsem musel řešit věci jako muž. Bez emocí. Jinak by mě nikdo neposlouchal, i tak byl výsledek špatný.

„Nemusíš se o něj bát. Měl by ses spíš bát o to, že pokud se Chowdhury rozhodne zaměřit svou pozornost jinam, je s námi konec. Potřebujeme jeho peníze,“ odfrkl si otec a upřeně se podíval z okénka. Způsob, jakým to pronesl, mě donutil myslet si, že ví, kde je a jak to s ním vypadá. Zbytek toho, co řekl, mě nezajímalo.

Dodal mi malou naději, ale ještě jsem neskončil. Museli jsme si o tom promluvit. Když mě nepochopí, nemám jak to mezi nimi urovnat.

„Jak bych se o něj neměl bát? Zkoušel jsi někdy být bezdomovcem?“ zeptal jsem se ho zpříma a pohledem sklouzl na matku. „Já

ne, a přesto si umím představit, jak na hovno to je. Copak ty se o něj nestrachuješ? Nemůžeš ho nějak přemluvit? Vždyť je to přece také tvůj syn!“ ke konci jsem na něho už skoro řval.

Když jsem to dořekl, otec se zvedl ze svého místa, jak jen mu to auto dovolilo, a udeřil mě do břicha.

Vyšlo ze mě překvapené vydechnutí, a než se mým břichem rozlila bolest, uvědomil jsem si, že jsem přišel o dech. Zatnul jsem nehty do drahého polstrování auta a snažil se bolest přejít bez reakce. Reakce je to, co ode mě chtěl, a já mu ji nedám.

„Zkus mu pomoci mými penězi a můžeš se tam k němu rovnou přidat. Udělal jsem to u syna, na kterém mi doopravdy záleželo, tak si nemysli, že bych u tebe nějak zaváhal. Snaž se dát dohromady, abys to tam neposral ještě víc, než už to posrané je.“

Samozřejmě že to své kázání uzavřel zrovna tímhle.

Mně bylo jedno, co si o nás kdo myslí. Nic nemohlo být horší než to, co jsem si o nás myslel já. Z mého pohledu jsme byli všichni tři šašci a svět by si ani nevšiml, kdybychom se ráno neprobudili. Dokonce by mu to prospělo.

Po tom jeho proslovu se v limuzíně rozlehlo tíživé ticho. Vypadalo to, jako kdyby se zalekla i doprava a raději našemu vozu zajistila nerušený průjezd. Řidič zrychlil. Určitě kvůli tomu, co slyšel. Měli jsme zpoždění a nepřál si dostat se do ráže otcova hněvu.

Nedokázal jsem se na ně dívat. Nedokázal jsem na ně ani myslet. Mojí hlavou se točily myšlenky na mého bratra. Kde asi je, co dělá, jak si sežene jídlo a vodu.

Ty osoby na protější sedačce ho vyhodily doslova s holým zadkem na ulici. Každému, kdo něco ve městě znamená, nařídily, aby mu nepomohl nikdo v jejich podniku. A jelikož se všichni bojí óóó velkých Mauerenových, nikdo mu nepomůže. Moje

rodina je mafie ovládající tohle město. Od té doby, co jsme sem emigrovali, nám to tu patřilo. Na tu dobu jsem si nepamatoval, narodil jsem se až poté, co si začali hrát na dokonalé občany, ale pravdu tím neskryli. Ovládali tu každého.

A ovládají i mě. Z toho je mi nejhuř. Zmrazili mi účty, abych bratrovi nemohl pomoci. Kvůli všemu, co budu potřebovat, za nimi musím jít s prosíkem. Jako nějaký pes. Mohl jsem si najít práci, ale kde by ji někdo jako já hledal? V životě jsem nic nedělal. Nic jsem nedokázal. Dokonce jsem ani neměl žádné sny. Když jsem zavřel oči, viděl jsem jen dům plný světla. Hrál mě, ale nic jiného v něm nebylo.

Z myšlenek mě vytrhl někdo, kdo nám otevřel dveře.

Nejdříve jsem musel vystoupit já, nasadil jsem široký neupřímný úsměv, který jsem se naučil už ve školce, a pomohl jsem ven mámě. Ta vystoupila naprosto dokonale. Žádné zaškobrtnutí na vysokých podpatcích, nic. Roztáhla své uměle vytvarované rty do širokého úsměvu. Na jejím obličejí se ale neobjevila ani jedna vráska. Tak dokonale ji doktoři vyžehlili. Když se na ni člověk podíval, úplně z ní „sálala“ ta mateřskost. Byla živá asi jako kus kamene.

Jako poslední vystoupil můj otec. Největší zvíře. Tenhle zasedací pořádek jsme dodržovali, už co si pamatuji, akorát v něm býval zapletený i můj bratr, u kterého teď všichni dělají, jako kdyby nikdy ani neexistoval.

Spouště fotoaparátů se rozcvakaly a nás oslepily blesky. Normální člověk by se snažil zakrýt si drahocenné oči a chránit si zrak, já měl oči doširoka otevřené, stejně jako úsměv.

Byl to můj úkol. To mi vždy opakovali.

„Dobrý den, vyjádříte se prosím k nedávné kauze zahrnující vašeho bratra Osvalda?“ reportér samým nadšením prskal do mikrofonu. Omluvil jsem se, ale na nic jsem mu neodpověděl.

Než jsme vešli do budovy, takových otázek na nás padlo hned několik. Opakovali jsme stejný postup. Usmívat se a povznešeně pokyvvovat.

Jak je to možné?

Kam se poděly všechny ty peníze?

Kde je váš bratr dnes?

Na nic z toho jsem neměl odpověď. Nechápal jsem, co se to kolem mě děje. Nikdy jsem nebyl nejrychlejší, a teď jsem celou tou situací dostával na frak.

„Ááá, rodina Mauerenových. Všichni tu už na vás čekáme,“ přistoupil k nám chlap, kterého jsem sice znal, ale jeho jméno mi proklouzávalo mezi prsty.

Otec se s ním přivítal a já se mezitím rozhlédl po místním osazenstvu. Všichni v okruhu deseti metrů na nás zírali. Já jim jejich pohledy oplácel s lehkým posměškem na rtech a svým pohledem jsem se snažil vyhecovat je k akci.

Všechny to zajímalo, chtěli to vědět. A já měl chuť se pohádat, ztropit scénu. Ztrapnit svoji vyvedenou famílii.

Nikdo ke mně neudělal ani krok. Měli strach v očích. Nedo-
stal jsem svou zaslouženou šanci na uvolnění napětí, které se mi hromadilo mezi lopatkami.

Obrátil jsem se k baru a bez toho, abych se s kýmkoliv pozdravil, jsem se k němu usadil. Věděl jsem, že si to všechno slušně vypiju hned po cestě domů, ale bylo mi to jedno. Byl jsem naštvaný a nemohl jsem to skrývat.

Barman mi beze slova podal whisky a já ji do sebe obrátil. Nevychutnával jsem si její sametovou chuť, chtěl jsem jen cítit, jak uvnitř hořím. Potřeboval jsem přizivit svůj vztek. „Ten pán je hrozně naštvaný,“ promluvil vedle mě malé dítě a já se s leknutím otočil. Co dělá tak malé dítě samo na baru na takové akci? Co to vlastně bylo za akci? Podíval jsem se na plakáty,

kteřé byly všude vyvěšeny, a bylo mi to jasné. Charitativní večer pro děti z dětských domovů, ale tahle cácorka nevypadala na dítě systému.

„Julčo, to je možné, tak nebudeme pána otravovat,“ promluvila na ni matka, která se chvíli po ní vynořila z davu. Měla na boku posazeného klučička v sáčku a košilce. Sice byl zmuchlaný, ale byl to malý gentleman. Ta holčička na mě koukala tak upřeně, že jsem se musel usmát.

„Už je to dobrý, usmál se,“ otočila se ode mě, jako kdybych byl jen problém, který zrovna vyřešila. Kéž by to bylo tak jednoduché.

„Moc se vám za ni omlouvám,“ usmála se na mě mile jejich matka. Nemohla být o moc starší než já, a přesto už měla dvě děti. Měla svůj život, na rozdíl ode mě, vyřešený.

„Ach, to je v pořádku. Vaše děti mi zvedly náladu, kterou jsem dnes považoval za ztracenou.“ Přeháněl jsem, ale něco na těch třech mě nutilo být příjemnější, než jsem měl v plánu.

„To jen kvůli tomu, že vám neřekla nic zlého. Včera řekla jedné paní, že vypadá hůř než maminka po porodu.“ Oba dva jsme se zasmáli. Na té malé cácorce něco bylo.

„Děti v tomhle věku jsou nejlepši.“ Když nás ještě navštěvovala matčina rodina, znal jsem jich spousty. Kde teď asi jsou? Co z nich vyrostlo? Jací jsou? Máme stejné rysy? To byly otázky, na které jen tak odpověď nedostanu.

„To jste asi ještě žádné v jejím věku neviděl,“ zasmála se, ale já z ní cítil upřímnost.

„Naopak. U nás doma bylo vždycky plno dětí a já je musel hlídat, i když jsem byl jen o pár let starší než oni. Ta doba mi moc chybí.“ To jsme se ještě doma nechovali jako kusy ledu. Náš dům byl většinou plný emocí. Časem si však otec vydělal tisícinásobek toho, co měl, a náš dům se vylidnil. Jeho stěny, dřív ozářené

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Život aneb Na konci všichni umřou.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.